

Hvordan den Islamiske 'Aqeedah skal Erkendes

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Islam blev åbenbaret som en barmhjertighed til hele menneskeheden, og dens Budskab var reelt henvendt til hele menneskeheden, Muslim og ikke-muslim. Altså når vi diskuterer erkendelsen af den Islamiske 'aqeedah, så skal den ses i lyset af dette faktum.

Brugen af en ayah fra *Qur'aan* kan virke på en Muslim, men har ingen argumentationsværdi hos ikke-muslimen. Før man behandler dette emne, er det nødvendigt at nævne definitionen af ordet 'aqeedah.

- 'Aqeedah - hvad hjertet er bundet om, eller forbundet til, efter forstanden er blevet overbevist. Denne 'aqeedah skal være absolut og baseret på beviser.
- Betydningen af ordet *Imaan* er en absolut overbevisning, som opnås gennem bevisførelse, overensstemmende med realiteten.

Ud fra de første to definitioner står det klart, at forstanden er et vigtigt redskab, for at nå frem til erkendelsen af Islams 'aqeedah. Faktisk er det den eneste måde, som er anerkendt af Islam, for at nå frem til, eller at opnå, erkendelsen af den islamiske 'aqeedah. Før man diskuterer dette yderligere, så lad os tage et kig på de måder hvorpå folk generelt når frem til erkendelse eller 'aqeedah.

Efterligning

Efterligning i erkendelse er en almen praksis blandt folk. Især børn adopterer deres forældres erkendelse uden at stille spørgsmål ved selve erkendelsens doktriner. Dette er en ugyldig metode, fordi erkendelsen adopteres uanset om den er korrekt eller ej. Så vi ser mange folk tilbede køer, sten eller mennesker, simpelthen fordi deres forældre gjorde det!

Følelser

At nå frem til erkendelse gennem følelserne alene er forkert. Faktisk begyndte menneskeheden at tilbede idoler, fordi de blev ledt af deres følelser. Følelserne skal til alle tider ledes af forstanden, fordi det vil resultere i kaos, hvis følelserne får frit spil.

Reaktion

En reaktionær erkendelse er også forkert. Vi ser for eksempel Afrikanske Amerikanere adoptere enten Egyptologi, tilbedelse af forfædre, Jødedommen eller Islam, som en reaktion overfor den "Hvide Mand", slaveri, afvisning af Kristendommen, som portrætteres som en religion hvor frelseren har lyst hår og blå øjne.

Når de besidder doktriner, så går de for vidt, og siger Gud er sort, den hvide mand er en djævel, hvilket er absurd!

Den korrekte måde at nå frem til erkendelse er gennem forstanden og følelserne (*fitrah*). *Qur'aan* omtalte dette i mange *ayaat*. For eksempel:

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ وَأَلْوَانِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ
لِّلْعَالَمِينَ

"Og blandt Hans tegn er Skabelsen af Himlene og Jorden, og forskellen på jeres sprog og (hud)farver. Sandelig heri er der tegn for dem, som har viden" [MOQ 30:22]

أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ

”Vil de da ikke overveje kamelerne, hvorledes de er skabt?” [MOQ Al-Ghashiyah 88:17]

وَالِى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ

”Og Himlen, hvorledes den er hævet (over dem)?” [MOQ Al-Ghashiyah 88:18]

وَالِى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ

”Og bjergene, hvorledes de er rodfæstet?” [MOQ Al-Ghashiyah 88:19]

وَالِى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ

”Og jorden, hvorledes den er udstrakt?” [MOQ Al-Ghashiyah 88:20]

Man kan citere mange *ayaat*, som kalder mennesket til at tænke, overveje, betragte og spekulere over skabelsen, for dermed at nå frem til korrekt erkendelse. Efter forstanden overbevises til den grad, hvor der ikke er nogen tvivl, hvilket er i overensstemmelse med *fitrah* (følelserne), så binder og tilknytter hjertet sig automatisk til denne absolut urokkelige erkendelse eller *'aqeedah*.

Når det siges forstanden er det værktøj der anvendes til at nå frem til erkendelsen, så betyder det ikke, at den proces man bruger er nød til at være ligeså grundig som en videnskabsmand, som analyserer atomets eller cellens opsætning, for at nå frem til denne *'aqeedah*. Derimod betyder det, at man ud fra simple argumenter ifølge den rationelle tænkning, utvivlsomt kan nå frem til denne konklusion. Lad os tage et kig på nogle tilfælde i historien, hvor dette blev applikeret.

Profeten Ibraheem (as) havde en debat med en regent angående Skaberen af Himlene og Jorden. Ibraheem (as) sagde hans Herre gav liv og forårsagede døden. Regenten bad derefter sine ministre bringe to mænd til ham. Så gav han ordre til, at den ene skulle dræbes, og lod den anden leve, og erklærede derefter, 'Jeg giver også liv, og forårsager døden'. Vores fader Ibraheem gav ham derpå følgende udfordring: 'Min Herre får solen til at stå op i Øst. Kan du få den til at stå op i Vest?' Regenten var selvfølgelig tavs og forlegen. (Dette nævnes i *Qur'aan*, Surat al-Baqarah, *ayah* 259)

Islams anden *Khaleefah*, 'Umar bin Al-Khattab (ra), blev set græde og le. Han blev spurgt hvorfor, hvortil han svarede: 'Vi plejede at lave vores guder ud af dadler, og når vi blev sultne, så plejede vi at spise dem; det er derfor jeg ler.'

Abu Haneefah, en fremtrædende retslærd i Islams historie, havde en debat med en ateist vedrørende Skaberen. På debattens dag sendte Abu Haneefah sine elever til stedet hvor debatten skulle foregå, hvor de skulle vente med ateisten på hans ankomst. Abu Haneefah ankom med vilje for sent, og blev spurgt af den nu irriterede ateist om hans sene ankomst. Abu Haneefah fortalte, at han på sin vej til debatten, kom til en flod, hvor der ingen både eller folk var. Han ventede lidt, for pludselig at se et træ falde, og øjeblikkeligt lave sig selv om til en båd. Båden kom derefter ind til bredden og inviterede ham til at stige på. Det gjorde han og båden sejlede ham til den anden side af floden.

Den nu meget irriterede ateist svarede, at dette var særdeles usandsynligt. Abu Haneefah sagde, at hvis dette var usandsynligt, hvordan kunne man så sige, at solen, månen, og universet blev skabt på samme måde. Debatten var dermed bragt til ende.

Altså skal værktøjet man anvender, for at nå frem til erkendelsen eller denne *'aqeedah*, være forstanden og beviserne der anvendes for at bekræfte denne erkendelse, skal være absolut ubestridelige. Denne metode kaldes den rationelle metode. Dette er den eneste metode, man bør anvende for at nå frem til erkendelse.

Den rationelle Metode

Nogle folk mener den rationelle metode er meget rigid og filosofisk, og andre mener det er blasfemi overhovedet at foreslå brugen af denne metode, for at nå frem til erkendelse. Som der blev nævnt før, så kalder *Qur'aan* os til at overveje Jorden, kamelen, havet, stjernerne, fostrets udvikling i livmoderen, og mange andre situationer, for dermed at nå frem til en bestemt konklusion.

Når vi for eksempel studerer regnen, så opdager vi, at regnen følger en bestemt regel eller naturlov, vi kan kalde fordampning eller kondensation. Dette er en velmekaniseret proces, hvor hvert skridt er systematisk, og kan ikke ændres. Når regnen eksisterer som væske (vand), så er dens kemiske opsætning H₂O, eller to hydrogen atomer og et oxygen atom. Under fordampningsprocessen, hvor regnvandets form ændres til damp eller gas, så forbliver dens kemiske opsætning den samme. Oxygen og hydrogen eksisterer i atmosfæren i overflod, men dette påvirker ikke fordampningsprocessen det mindste.

Der er videnskabsmænd som hævder, at ting i universet forekommer tilfældigt og irregulært, uden noget system. Hvis det var tilfældet, ville der mindst være et eller flere tidspunkter, hvor et af hydrogen eller oxygen atomerne ville kolliderer med vandets dampform, for dermed at ændre fordampningsprocessen. Så vidt vi ved, så forekommer fordampnings- og kondensationsprocessen igen og igen ifølge den samme proces, uden indblanding. Det er ganske irrationelt at kalde denne proces en tilfældig irregulær proces. Dette er fordi det er velkendt, at to hydrogen atomer og et oxygen atom, i sig selv, ikke laver vand. Der skal være et specifikt system, eller en proces, der får disse elementer til kombinere sig til vand. Vi er derfor uundgåeligt nød til at konkludere, at denne og mange andre processer og systemer, som er til i universet, er kontrolleret af en magt og styrke, med evne og kunnen til at styre og kontrollere alle sammen på én gang.

Når vi kigger på mennesket, så opdager vi at mennesket sover og dør, men disse universelle systemer styres permanent, så man kan ikke sige et menneske har kontrol over universets systemer. Man kan heller ikke sige det om et dyr; det kan faktisk ikke siges om noget som helst i universet. Vi når derfor frem til konklusionen, at denne magt, styrke eller kraft, som styrer universet på denne systematiske måde, er Herren, Mesteren, Skaberen, Igangsættereren, Organisatoren af universet, Allah den Ophøjede, den Glorificerede.

Vi anvendte simpelthen den rationelle metode, for at nå frem til denne Endelige Konklusion. Vi brugte vores sanser over et objekt (regnvandet), overførte den til hjernen, og forbandt derefter dette objekt til tidligere information vi havde om regnvandet (fordampning, kondensation, kemisk opsætning osv.), og forbandt til sidst denne information til andre relaterede informationer (systemer kan ikke skabes, eller kontrolleres af noget indenfor skabelsen), for at nå frem til vores Endelige Konklusion. Så vi ser, at dette ikke er en filosofisk proces, fordi filosofi inkorporerer hypotetisk gætværk, illusionær tænkning og logik. Ja logik! Logik er en forkert tækningsmåde, når det drejer sig om at nå frem til den Endelige Konklusion.

Logik

Hvad der menes med logik, er den gamle græske tækningsmåde, som havde sin påvirkning på mange Muslimer, f.eks. *mu'tazilah*. Det er en ugyldig tækningsmåde, når det handler om den Endelige Konklusion, fordi den resulterer normalt i bedragende eller vildledende, og modsigende konklusioner. Den logiske proces går ud på, at fremsætte en indledende præmis, og derefter opbygge trin eller punkter hen imod opnåelsen af en konklusion. Faren ved denne tænkningstype er, at hvis præmissen er ukorrekt, eller hvis et af trinene undervejs er ukorrekt, så kan konklusionen være korrekt, og der er tidspunkter, hvor præmissen eller trinnet er korrekt, og resultatet er ukorrekt. Derfor kan konklusionen være bedragende eller vildledende. Et eksempel på en logisk proces er udtalelsen, at en tavle er lavet af træ; træ brænder; derfor brænder alle tavler. Logisk er også kontrolleret af formularer og teknikker, og tager ikke informationen i betragtning, ligeså meget som teknikkerne og sekvenserne, uanset om end informationen er korrekt. Men vi oplever tilfælde hvor logik kan føre til modsigende resultater. Overvej følgende eksempler:

Logik kan føre til to modsigende resultater. Angående den Endelige Konklusion, så brugte de kristne for eksempel logik til at nå frem til en meget fejlagtig og farlig konklusion. De hævdede Guds billede var en mand. Efter et stykke tid ansatte de en kunstner til at male Guds billede, og Hans repræsentation var en lyshåret, blåøjet hvid mand. استغفر الله vi søger tilflugt hos Allah, fra nogensinde at begå denne type fejl!

Et andet kendetegn ved logik, er, at der ikke er nogen grænser for de typer af konklusioner, man kan nå frem til via logik. Som det tidligere eksempel har vist, dem der anvendte logik har personificeret (repræsenteret i menneskelige karaktertræk) Allah (swt). Selv Muslimer som har anvendt logik er faldet i denne fejls afgrund. Selv i dag oplever vi Muslimer debattere formen eller arten, teksturen eller kvaliteten af Allahs "Hænder", "Ansigt", at Han "Sidder", "Stiger" osv.... Disse Muslimer anerkender ikke, at tænkning i den slags koncepter afhænger af evnen til at sanse emnet. Da vi kun kan sanse, hvad der findes indenfor universets grænser, og eftersom Allah (swt) har fortalt os, at Han (swt) kun har givet os en lille mængde viden, derfor er menneskets forstand begrænset til hvilken grad, og på hvilket niveau det kan overveje ting.

Dette betyder ikke, at eftersom Allah (swt) er udenfor dette univers, at vi ikke kan tænke over Allah (swt). Som vi har påvist tidligere, så er vi i stand til at nå frem til den Endelige Konklusion, baseret på resultaterne af Allahs (swt) aspekt som Skaber, Organisator, Oprinder og Kontrollant af Universet. Vi indleder ikke en diskussion om Skaberens Essens. Enhver diskussion om Skaberens Essens er nytteløs.

Derfor er det kun den rationelle metode, som kan føre til den Endelige Konklusion, på en måde der efterlader mennesket med absolut overbevisning, og dette er i overensstemmelse med menneskets natur, og fylder dermed hjertet med tryghed og ro.

Ukendt forfatter

Ayaat er hentet fra www.thenoblequran.com